

20 PRIČA ZA 20 GODINA

Priča broj 7

UDRUGA OSOBA S INVALIDITETOM
SISAČKO-MOSLAVAČKE ŽUPANIJE

STRUČNI TIM UDRUGE

Kada je 20ak članova, uglavnom srednje i pina pa da se u nekom trenutku Udruga nije starije dobi, i tek nekolicina roditelja djece s godinama do danas pretvorila doslovce u teškoćama u razvoju, prije 20 godina osniva- Centar za pružanje socijalnih usluga u zajed- lo Udrugu zamišljali su je kao mjesto druže- nici. Već smo u prvim pričama pisali o tome, nja, podrške, zabave, glazbe i sporta. Planira- o nastajanju Male kuće, dolasku logopeda, li su uglavnom aktivnosti usmjerene popu- radnih terapeuta....a u ovoj priči predstavlja- njavanju slobodnog vremena, kreativnosti i mo vam trenutni stručni tim Udruge koji rekreacije. Bilo bi odlično da živimo u državi pruža godišnje više od 5000 terapija za pre- koja pokriva sve potrebe naših ranjivih sku- ko 100 djece s teškoćama u razvoju.

Rana razvojna i psihosocijalna podrška bitna je u najranijoj dobi djece s teškoćama u razvoju, a ovi divni mladi ljudi koje vam želimo predstaviti svakodnevno se suočavaju s izazovima, sudbinama i dijagnozama jer roditeljima žele olakšati život s njihovim djetetom i pripremiti ga što bolje za izazove koji se nalaze pred mladim životom. Oni se svakodnevno suočavaju s bolnim činjenicama; ponekad povratna informacija od djeteta nije im jasna, ponekad napredak može biti teže vidljiv, ponekad je teško uspostaviti odgovarajući kontakt s djetetom ili imati uspješnu komunikaciju, ponekad je teško donijeti odluku na koji dio se fokusirati u terapiji, ponekad je teško i izazovno komunicirati s roditeljima koji ne prihvaćaju realno stanje svog djeteta, a ponekad im je od raznih znanja, koje kao stručnjaci imaju kroz dodatne edukacije i usavršavanja u udruzi, izazov odabrati primjerenu intervenciju jer roditelji bi sve što Udruga nudi. Sama činjenica da njihov rad izravno utječe na psihički i tjelesni razvoj i rast djeteta nameće u svakom radnom danu pred njih veliku odgovornost tako da bi nakon čitanja ove priče voljeli u komentarima i od roditelja čuti kako oni doživljavaju i koliko cijene rad ovih mladih ljudi.

NATALI KLARIĆ PRANIĆ, radna terapeutkinja

Od danas zaposlenih, Natali je po stažu najstariji član stručnog tima i prva je radna terapeutkinja zaposlena u Udruzi. „Za Udrugu sam saznala slučajno, davno kada sam se prijavljivala svaki mjesec na Zavod za zapošljavanje. Onako, preko plakata gdje je u jed-

nom „oblačiću“ pisalo RADNA TERAPIJA. Doma me dočekaao poziv da se prijavim na to isto radno mjesto, tako je Udruga postala moje prvo radno mjesto a „Mala kuća“ moj novi „dom“ do danas.“- prisjeća se Natali i svoj rad opisuje: „Rad s djecom je iscrpljujući, emocionalan, ali ispunjava jer izravni pristup i rad s djetetom znači i indirektan rad s cijelom obitelji, a njima je to dijete sve. Dijete se suze, smijeh, usponi i padovi u razvoju i rehabilitacijskom procesu. Ono što najviše doprinosi kruni ovog rada je kada ispratim dijete i obitelj iz jednog sustava u drugi, kada shvatim da su godine rada i predanosti poslu urodile time da je dijete spremno za zajednicu i da samo treba održavati stečene vještine.“

Natali je u udruzi zaposlena od srpnja 2011. godine. Kako se udruga razvijala i rasla i njoj je pružena mogućnost da se usavršava u svom području rada. „Prednost rada u Udruzi su brojne edukacije koje sam stekla – Senzorna integracija, Asistivna tehnologija, Neurofeedback, Terapija igrom i sl. Sve navedeno me vodi tome da se i dalje usmjeravam na tim područjima jer se i dalje vidim u radu s djecom.“ – otkriva Natali koja trenutno uz radnu u Udruzi pruža i Neurofeedback terapiju.

Izvan radnog vremena Natali je divna supruga i majka dva dječaka. Upravo njenim odlascima na čuvanje trudnoće i rodiljne dopuste Udruga je bila u potragama za novim terapeutima koji su povećavanjem upisanih članova dokazali se s radom i ostali danas njeni radni kolege i članovi tima.

Za sebe Natali kaže da je posvećena obitelji, ali i dobra prijateljica i uvijek spremna za druženje. „Ispijanje kave, odlazak u prirodu, vožnja biciklom i duge šetnje moje su najdraže aktivnosti nakon radnog vremena!“ – otkriva Natali, a vezano za svoj posao u udruzi dodaje: „Rad u Udruzi nosi opušteniju atmosferu nego rad u nekoj ustanovi. Manji je kolektiv, veća je sloboda i kreativnost u profesionalnom radu, toplija je atmosfera u radu s kolegama i roditeljima. Česte su situacije kada se upoznajem s roditeljem na hodniku (a nije moj tata ili mama), a ja mislim da jesu, pa bude crvenih obraza i smijeha, onih situa-

cija oko pobrkanih termina i dolazaka na terapije dok sam na godišnjem. Sve je to lakše prebroditi uz kolege koji su prošli isto i iz toga izvučemo poantu „tko radi taj i griješi“, a u Udruzi se svi dajemo maksimalno pa neki propusti na kraju ispadnu simpatični.

JASMINA ŠAKINOVIĆ, terapeutkinja senzorne integracije

Jasmina se našem timu pridružila u srpnju 2013. godine, prvo kao radna terapeutkinja i to odmah kako je završila studij radne terapije na Zdravstvenom veleučilištu u Zagrebu. „Za Udrugu sam saznala na dan obrane završnog rada. Tada mi je jedna gospođa prišla i dala kontakt jer me čula kako kolegici kažem da ne znam gdje ću stažirati. Nakon obrane završnog rada nazvala sam dobiveni broj i tu su se otvorila vrata, bila je to prilika za daljnje učenje i moj osobni razvoj. Svidio mi se rad u Udruzi, bile su tu proslave dječjih

rođendana, igraonice, maskare, kreativne motoričkom razvoju djece, poticanju ranog radionice, terapije.. Kroz sve aktivnosti upo- razvoja djece i edukacija za terapeuta senzavala sam djecu. Svi su me toplo primili u zorne integracije nakon čega imam širu i jas- Udrugu te su mi se redom pružile i mo- niju sliku o razvoju i drugačije pristupam iza- gućnosti volontiranja, stažiranja, a zatim i za- zovima.“ – ističe Jasmina. Među nama, ona poslenje na neodređeno vrijeme“– prisjeća je jedna divna, tiha i samozatajna mlada že- se Jasmina koja je ove godine dočekala i ju- na koju djeca jako vole. „Djeca su predivna, a bilarnu desetu godinu svog rada u Udruzi. u radu uvijek bude lijepih trenutaka, naprim- Jasmina je također u udruzi završila različite jer kada me neko dijete u igri zagrli ili spon- edukacije te stekla puno iskustva u radu s tano poljubi dobijem još više volje za rad i djecom i odraslima s teškoćama u razvoju. učenje. Svako je dijete individua i tako im Jedna od njih je bila i za terapiju senzorne pristupam jer dijagnoze mogu biti iste, ali integracije, te je ona i trenutni njen posao u svako dijete funkcionira na sebi jedinstven Udruzi. „Zahvalna sam za svaku edukaciju način. Za bolje rezultate važna je suradnja s koju mi je omogućila Udruga jer stečeno roditeljima jer terapije jednom tjedno jesu znanje mogu i primijeniti u svakodnevnom važne, ali ne i dovoljno učinkovite bez surad- radu. Osobito su me razveselile edukacije o nje obitelji. Da mogu, dala bih svoj djeci prili-

iku da dolaze češće ako je potrebno i da se vrijeme ranog razvoja maksimalno iskoristi. Uvjerila sam se u važnost rane intervencije i najsigurnija sam kad vidim rezultate rada. Nastojim razumjeti svako ponašanje i pomoći djeci da se što bolje nose sa svojim izazovima.“ Ističe Jasmina i sebe opisuje kao upornu, strpljivu, smirenu i empatičnu ženu, a mi se slažemo definitivno s time. Jasmina je također svojim odlaskom na rodiljni doprinijela da otkrijemo još nadarenih terapeuta i zadržimo ih u Udruzi. Svoje slobodno vrijeme logično, kao supruga i majka, najviše provodi s obitelji, a poznata je i po tome što jako voli životinje. Uz obitelj tako dosta vremena odlazi i na kućne ljubimce a trenutni su nekoliko pasa, mački i ribica. „Volim svaki trenutak proveden s obitelji, prirodu, životinje, knjige (najčešće čitam o razvoju djece i roditeljstvu). Imam kćer - prekrasnu, zaigranu trogodišnjakinju, pa se osim igre na poslu s veseljem igram i kod kuće. Svjesna sam važnosti igre i kvalitetno provedenog vremena s djecom, a sve što sam o djeci naučila kroz

rad u Udruzi uvelike mi olakšava i roditeljstvo.“- opisuje Jasmina kako je povezala svoju poslovnu i roditeljsku ulogu. Za sebe u budućnosti kaže da bi se htjela i dalje educirati, a definitivno se vidi i dalje u radu s djecom.

VERONIKA MUŽA, radna terapeutkinja

Veronika je član našeg stručnog tima od 2016. godine. „Sjećam se kako sam jednom još tijekom studija ili staža vidjela članak da se u Sisku uređuje prostor za provedbu terapije senzorne integracije, te mi je prošlo kroz glavu: "Tko zna možda bi tu mogla raditi jednog dana, možda će tražiti radnog terapeuta...". Kasnije sam stvarno i došla u taj prostor, Sobu Čuda, prvo kao zamjena za porođiljni i ostala u udruzi sve do danas.“- prisjeća se Veronika. Studij radne terapije završila je 2014. godine. Pripravnički staž/ stručno osposobljavanje odradila je u Domu za starije osobe Centar, te dio u Specijalnoj bolnici za zaštitu djece s neurorazvojnim i motoričkim smetnjama Goljak.

Nakon odrađenog staža i položenog stručnog ispita kratko je, prije dolaska u našu Udrugu, radila kao asistent dječaku s teškoćama u razvoju u Dječjem vrtiću Sisak Novi. „Kroz godine rada u Udruzi, osim individualnog rada, stekla sam iskustva i znanja na različitim područjima unutar struke, bilo je tu vrtlarstva i domaćinstva, dnevnih centara i proslave rođendana, organiziranja radionica, a i disca za klince. Rad u udruzi svakako nije monoton, uvijek su neki novi izazovi i mogućnosti.“ Ono što Veronika ističe kao prednost rada u Udruzi je i mogućnost raznih edukacija i usavršavanja kroz prijavljene projekte. Danas, uz radnu terapiju, u Udruzi, zahvaljujući edukaciji djeci pruža i neurofeedback terapiju, a puno su joj značile i edukacije iz područja asistivne tehnologije, terapije igrom, postavljanja ciljeva i planiranja intervencije što joj je omogućilo da se profesionalno razvija i uči.

Veronika sebe kao osobu opisuje da je zapravo skromna i povučena, pravična, ali i tvrdoglava. Voli provoditi vrijeme u prirodi i sa životinjama, a velika ljubav su joj konji.

„Ostvarila sam svoj san iz djetinjstva te sam si prije par godina kupila konja i krenula na treninge u jedan konjički klub u Zagreb.

Kao djevojka s 15 godina otkrila sam Udrugu za terapijsko jahanje Kas gdje sam brzo počela volontirati i kroz volontiranje počela razvijati ljubav prema radu s djecom s teškoćama u razvoju, tako je zapravo i pala odluka da upišem studij radne terapije i mislim da sam dobro odlučila“ – sretno povezuje Veronika svoje dvije ljubavi – prema djeci i prema životinjama i dodaje: „Volim rad s djecom te se planiram nastaviti educirati u tom smjeru. To je posao koji me ispunjava, iako bude teških i emocionalnih trenutaka, isto tako bude i sretnih i zabavnih. S djecom sigurno nikada nije dosadno, tu su svakodnevne sitnice, trenutci koji me nasmijavaju, nespretne izjave malih glavica, pa sam tako preimenovana u "teta Hokina", što mi je svakako ostao najslađi nadimak“ s osmijehom nam je otkrila Veronika.

MARTA KRIŽANIĆ, radna terapeutkinja

Marta je u Udrugu došla 2017. godine, prvo kao volonterka, a nedugo nakon toga otvorila se i mogućnost za zaposlenje te je s nama već šestu godinu. Završila je opću gimnaziju u Petrinji nakon koje je završila radnu terapiju na Zdravstvenom veleučilištu u Zagrebu. Dok je studirala, razmišljala je kako svoju profesionalnu karijeru želi usmjeriti prema radu s odraslima. Na sreću, Goljak je objavio natječaj za staž, prijavila se i tako je krenuo njezin rad s djecom, poslije nastavak u našoj Udruzi i kaže da se danas ne može zamisliti da išta drugo radi. „Ipak je igra najljepša aktivnost u životu“ sa smiješkom dodaje i prisjeća se svojih šest godina u Udruzi: „Imala sam puno lijepih iskustava u udruzi, od samog rada s djecom, promatranja kako napreduju, postižu ciljeve, do suradnje s kolegama. Najljepše od svega mi je kada, bez nekih velikih očekivanja, postignemo roditelju i djetetu važan cilj, kada roditelj kaže kako je dijete samostalnije i suradljivije. Svako dijete je drugačije, ima svoje interese, što

voli i ne voli i na neki svoj način to pokazuje te se uz otkrivanje toga i povežemo.“ – otkriva Marta. Tijekom proteklih godina u Udruzi i Marta je završila puno edukacija, manjih i većih, te joj je svaka na svoj način doprinijela boljem terapijskom radu, shvaćanju djece, roditelja i teškoća s kojim se susreću te je tako obogatila svoja znanja i načine rada. „Najdraži dio posla mi je sam rad s djecom, igra koju zajedno otkrivamo. Uz to je jako važna suradnja s kolegama, stalna ispitivanja i razgovori o tome kako bi što mogli, savjetovanja, razmjena iskustava i slično.“ – naglašava Marta.

Marta se privatno tek priprema za nove uloge u životu pa sebe opisuje kao vedru, komunikativnu i veselu djevojku koja voli boje, šljokice, prirodu, jesen, snijeg..

U slobodno vrijeme voli druženja, piknike, voli kuhati (posebno pripremati slastice), rad s bojama, oslikavanje, preoblikovanje staroga u novo i još svašta... „samo neka je šareno i kreativno“ – s osmijehom otkriva Marta. Marta u životu nije osoba koja gleda daleko u budućnost! „Idem iz dana u dan, zasad mi je lijepo ovo raditi, uz edukacije se usavršava

vati te davati svoj doprinos u osamostaljivanju djece s kojima radim, motivirati roditelje, davati smjernice i poticati, a isto tako svi oni obogaćuju moj život svakodnevnim osvještavanjem životnih vrijednosti i radosti te me motiviraju na još bolje sutra“ – zahvalno ističe Marta.

DINO HEBLIN, terapeut senzorne integracije

Predstavljamo vam i prvog muškog člana našeg stručnog tima. Dino nam se pridružio u srpnju 2019. godine. Primarno po struci je fizioterapeut koji je završio za fizioterapeutskog tehničara u Srednjoj školi Topusko te za prvostupnika fizioterapije na Zdravstvenom veleučilištu u Zagrebu. Gotovo odmah po dolasku u Udrugu krenuo je na edukaciju za terapeuta senzorne integracije jer nam je trebala zamjena za Sobu čuda u Sisku, a tu terapiju provodi i danas. U Udrugu dolazi s iskustvom voditelja terapijskog jahanja u Udruzi Kas i pomoćnika u nastavi u Osnovnoj školi Galdovo. Dino ne voli puno pričati o sebi privatno, ali dobar je suprug i otac te odličan privatni poduzetnik koji svoj posao nastavlja i nakon radnog vremena u Udruzi jer ima pred sobom velike životne ciljeve i moti-

vaciju. Svoj rad u Udruzi opisuje: „volim raditi s djecom jer od samog početka sudjelujem u poticanju njihovog razvoja. Najsretniji trenutak u radu mi je onaj kada s djetetom postignem zadani cilj. U radu s djecom postoje lakši i teži trenutci, ali svako dijete radi nešto drukčije, novo i posebno. Kroz rad u Udruzi stekao sam brojne edukacije koje su mi uvelike pomogle u radu s djecom. Najdraži dio posla mi je suradnja s kolegama pomoću koje svi ciljevi budu lakše ostvarivi.“ – otkriva Dino. Ono nešto malo slobodnog vremena koje mu ostane nakon dva posla provede najčešće u druženju s obitelji i prijateljima. Voli provoditi aktivan odmor u prirodi, a jedna od omiljenih aktivnosti su vožnja kajakom i bicikljanje.

LUKA PRPIĆ, fizioterapeut

Luka je najmlađi član stručnog tima i po godinama i po stažu jer je kod nas od ožujka 2022. godine. Tek što je završio staž ukazala mu se prilika i odmah je dobio posao u svo-

joj struci u našoj Udruzi. Na posao dolazi s veseljem jer ga rad s djecom ispunjava. Svatko tko ga duže poznaje reći će da je Luka rođen za rad s djecom. Komunikativan, nasmijan, pozitivan i veseo svoje slobodno vrijeme Luka je također posvetio djeci jer je spojio svoju strast za nogometom i djecu te radi kao trener mlađih dobnih skupina. „Uvijek sam spreman pomoći i vjerujem da moji prijatelji i drage osobe uvijek mogu računati na mene.“- opisuje sebe Luka. „Otkada radim u Udruzi, bilo je zaista puno sretnih trenutaka, no kad bih baš morao istaknuti jedan, to bi bilo kad mi je mama jedne djevojčice s kojom je puno trebalo raditi na ravnoteži i općenito gruboj motorici, pokazala video gdje ona sama vozi bicikl bez pomoćnih kotača. Taj trenutak me baš ispunio srećom i ponosom i jako mi je to bilo drago vidjeti.“- emotivno se prisjeća Luka i otkriva svoju želju: „volio bih imati tu moć i nekako svu djecu riješiti njihovih poteškoća, ali to nažalost nije moguće zbog prirode njihovih dijagno-

za, pa nam preostaje samo raditi kao i do sada! Maksimalno se posvetiti svakom djetetu, te olakšati trenutno stanje koliko god je to moguće“. Dok je opisivao djecu s kojom radi Luka nam je potvrdio što i svi terapeuti do sada: „Svako dijete ima neku svoju osobnost i karakter, što sa sobom donosi i to da se svakom djetetu mora pristupiti na drugačiji način, naći koji mu je interes, što voli itd. Također, ne mogu ne spomenuti sve svoje kolege i općenito način na koji funkcioniramo ovdje u Udruzi. Jako volim taj naš nešto ležerniji pristup u odnosu na ono kako bude u većim ustanovama, a kako smo mi onda posljednično i manji kolektiv, sve to pridonosi tome da smo međusobno nekako povezaniji što vjerujem da se i vidi u našem svakodnevnom radu jer ja osobno, a vjerujem i svi ostali mogu reći da ja s velikim veseljem i radošću dolazim svaki dan na posao.“ Ono što Luka vidi kao prednost rada u udruzi su i e-

dukacije jer usavršavanje ne završava sa stečenom diplomom. Iako je rad najbolje iskustvo u proteklih godinu dana Luka je u udruzi prošao i podosta edukacija od kojih je posebno istaknuo “Obitelji usmjeren pristup i kreiranje plana podrške” te “Trening terapijske priče i trening s agresivnom djecom” o kojima nam je rekao: „Puno toga novog sam naučio i vidio te bih ovim putem još jednom htio zahvaliti našim sjajnim mentoricama i edukatoricama, a ja ću svakako u daljnjoj karijeri primjenjivati naučeno.“ Luki predstoji i privatno jedan lijep životni događaj te nam je otkrio kako ne voli previše unaprijed planirati, jer čovjek nikad ne zna što mu život nosi, međutim neki generalni plan što se posla tiče je svakako ostati u radu s djecom. „To je nešto što me zaista ispunjava i ne doživljavam kao posao“.- završava Luka.

ZAHVALA

Upoznali ste trenutni stručni tim Udruge, ali čević, Maje Jurišić, Marine Rožić i Marije svakako valja zahvaliti svima koji su protek- Paljuši. Fizioterapeutkinja i terapeutkinja lih 20 godina dio svoje karijere posvetili ra- senzorne integracije Lune Berendika i Jeledu s djecom s teškoćama u razvoju u našoj ne Marić Herceg, Lucije Damjanovići radne Udruzi. Spomenuli smo prvu i jedinu zapos- terapeutkinje Jasmine Mekanović. Nadamo lenu logopedtkinju Nataliju Vidović Šere- se da je i njima rad u Udruzi pružio dobar met i jedinu edukacijsku rehabilitatoricu temelj ili nadogradnju danjih profesionalnih Anu Majić. Najviše smo promijenili učitelji- karijera i drago nam je pratiti ih kako i da- ca za program predškole i pomoći u učenju nas većina njih svoj rad usmjeravaju za bo- pa ćemo se prisjetiti Adrijane Krmpotić, Sel- lju integraciju i inkluziju djece s teškoćama me Buljubašić, Ivane Rakas, Ane Prša Kova- u razvoju.

